

KŘESŤANSKÝ SOCIÁL

ZPRAVODAJ KSH ROČNÍK II.
V PRAZE dne 28. ledna 1993 číslo 1

Vážení přátelé,

s lítostí konstatujeme, že v současnosti již existuje přehršle různých křesťanských skupin, hnutí i politických stran, z nichž ne jedna se považuje za jediné pravou představitelku křesťanského politického spektra.

Konkrétní projevy tohoto vcítění se do vedoucí úlohy v křesťanském životě vedou často k představě vlastní velikosti a všemocnosti a k přezírání či dokonce k podceňování a nevidění druhých. Ztěžují dialog a znemožňují snahy o nastartování integračního procesu.

Přestože máme v řadě případů rozdílné názory na současnost a budoucnost, vyrostli jsme ze společných křesťanskosociálních kořenů. Abychom lépe pochopili nejen sami sebe navzájem, nýbrž i své poslání ve společnosti, přiblížme si společné začátky.

Asi před sto lety naši předchůdci připravili litomyšlský sjezd. Bylo to období rozsáhlých a všestranných křesťanskosociálních aktivit. Vznikaly nové a nové organizace. Křesťanskosociální tisk se stal realitou. V této atmosféře, do značné míry vyvolané encyklikou Rerum novarum "dělnického" papeže Lva XIII., formulovali představitelé hnutí programové křesťanskosociální zásady.

Z čeho a proč jsme vyrostli? Alespoň částečně se snažme odpovědět si na tuto otázku. Připomeňme si některé skutečnosti. Soudáležitost křesťanskosociálního hnutí s dělníky, malými zemědělci, horníky a řemeslníky připomínaly nejen programové zásady, nýbrž i různé symboly.

Křesťanskosociální hnutí mělo dokonce i svoji hymnu - Píseň práce. Z popudu dr. Rudolfa Horského a T.J. Jirouška ji v srpnu 1894 zkomponoval na slova Msgre Vladimíra Šťastného, kněze a básníka moravského, Josef Cyril Sychra, ředitel staroboleslavského kúru. Slova této hymny, která zněla na klínci již v polovině 80. let, působivě promlouvají i k současnosti:

"Seskupme se k sobě, bratři, braňme práce svobodu,
sdružme se, kdo k sobě patří k vítěznému práporu!
Světlem ať náš prapor vlaje práce Bohem požehnané,
jím se dáme k cíli vést, budiž práci sláva, čest"

Abychom mohli sestoupit k společným pramenům, rozhodli jsme se že postupně v Křesťanském sociálu, případně i tiskem, budeme vydávat křesťanskosociální dokumenty či alespoň jejich části.

Sestry a bratři, i Vy z jiných křesťanských organizací, je to naše společné dílo. Uskutečňeme ho společně!

Zdař, Bože, našemu úsilí.

JUDr. O. Tuleškov

Magické datum 31.12.1992

Při přípravě podkladů pro jednání na Okresním úřadě jsem se zhlédl na svůj Rodný a křestní list - běžně mi v průběhu těch mnoha let nic "neřikal", ale nyní ano.

"Geburts und Taufschein - Protektorat Böhmen und Mähren, Pfarramt in Königgratz - Kuklen" - tedy - Rodný a křestní list, Protektorát Čechy a Morava, Farní úřad v Hradci Králové-Kukleny.

Je německo-český a vyjadřuje určitý územní stav, byť později prohlášený za nelegitimní. Narodil jsem se tedy 3 měsíce před koncem války v Protektorátu Čechy a Morava. potom jsem žil v CSR, následně v CSSR, CSFR a nyní po téměř 48 letech se opět fyzicky nalézám bez svého příčinění či projevu své vůle v územním prostoru ne již Čechy a Morava, ale Čechy včetně Moravy. Je to zvláštní po mém soudu iracionální a pro mnohé senzitivnější spoluočtany, mne nevyjímaje, bolestné.

Nechci však tuto otázku akcentovat. Nás "nesouhlasných" bylo a je mnoho. Proč však o tom píší, když záměr mám zcela odlišný? Snad proto, že na dole, kde působím po vyřazení ze zdravotních důvodů jako sociální pracovník, pracuje asi 780 občanů ze Slovenska, dojíždějících denně z Kysúc do práce. Mnozí z nich byli již předmětem mého profesního zájmu, protože mají choroby z povolání, choroby obecné, či tzv. naplněnou prašnou expozici, anebo z důvodů jiných, které spadají do kompetence sociálněprávního oddělení.

Den 31.12.1992 je magické datum také pro horníky, a to ze Slovenska, Moravy i Čech, neboť nadále platí Nařízení vlády ČSFR č.557/1990 Sb., které bylo prosazeno FOS PHMN (hornické odbory) za účelem dosažení možnosti odchodu horníků do mimořádného starobního důchodu již od dosažení 50 let věku.

Stanovené podmínky spočívaly v odpracování 15 let na vybraných pracovištích v dolech, v dosažení (naplnění) prašné expozice a pocho-pitelné dosažení oněch 50 let věku. První termín při splnění podmínek odpracovaných 15 let a prašné expozice byl stanoven k datu 31.3.1991. Druhý termín je nyní - 31.12.1992 - a to pro ty, kteří jednu z určených podmínek splnili až v roce 1992 a 50 let věku dosáhnou do r. 2000.

Denně konzultuji s adepty mimořádného starobního důchodu eventualitu odchodu ze šachty a denně upozorňuji na povinnost vyplývající z novelizace ustanovení paragrafu 6 NV ČSFR č. 557/1990 Sb., kterým se stanoví, že "zaměstnaní se rozumí též činnost osoby samostatně výdělečně činné" a tudíž při odchodu do mimořádného starobního důchodu nesmí vykonávat práci za účelem ekonomického vylepšení své situace - tedy, převydělání si není možné. Dále, vzhledem k věku od 42 let výše mi odchod do větší nejistoty (než představuje důl, kde pracuji), u zájemců o důchod, v jejich padesátí letech, tedy mnohdy za osm let, připadá iracionální vzhledem k prognózované inflaci a finančním povinnostem vůči svým rodinám.

Co se to stalo? Jaké je to odborářské vítězství, když horník, který nemá indikovanou chorobu z povolání, ani charakteristického charakteru, odchází vykonávat nekvalifikovanou činnost na pozemích, mnohdy nedůstojnou jeho "umu", prokazovaném v důlním prostředí? Jaké je to vítězství, v padesátí letech dobrovolně odešel do sociální izolace, neboť resocializace či seaktualizace se je značně problematická, bez potřebné odborné sociologické-psychologické přípravy, na však, jak se ukazuje, nezbyl čas.

Prognóza vývoje české ekonomiky v roce 1993.

Pokles hrubého domácího produktu ve stálých cenách loni pokračoval, i když pomaleji než v roce předcházejícím. Zatímco průměrné měsíční tempo poklesu činilo v roce 1991 1.4 %, loni to bylo jen 0.7 %. Od druhého čtvrtletí bylo možné pozorovat určitý růst hrubého domácího produktu, v třetím kvartále se HDP zvýšil o 7.5 % proti předcházejícímu čtvrtletí, v posledním čtvrtletí opět ale cca o 7.1 % poklesl. Zrušení kontroly mezd na počátku roku 1992 zajistilo v prvních osmi měsících přírůstek reálných příjmů o 10.9 % proti stejnému období roku 1991. Na vnitřním trhu došlo k postupnému oživení poptávky, maloobchodní prodej ve stálých cenách se zvýšil za první tři kvartály o 16.8%, činil ale pouze 72.2% hodnoty roku 1990. Vývoj cen byl ve znamení mírné, ale v závěru roku se zrychlující inflace, index spotřebitelských cen se zvýšil do listopadu 1992 o 12% proti prosinci 1991, proti lednu 1988 činil 204.9%. Celkový pokles HDP proti roku 1991 je v České republice odhadován na 7 až 8 %. Ve srovnání s HDP v roce 1989 byl loni o 19.3 % nižší. Jde o propad srovnatelný s poklesem za světové krize. Investice ve stálých cenách v prvních třech kvartálech zůstaly téměř na úrovni roku 1991, přírůstek byl pouze 1.1%.

Na Slovensku loni pokles hrubého národního produktu proti roku 1991 činil 4.7%, proti roku 1989 pak 24.2%.

Počet pracovníků klesal během celého období nejsilněji v rudném hornictví a zemědělství. V 3. čtvrtletí doznival pokles nezaměstnanosti, ovlivněný novelou zákona o zaměstnanosti.

Vývoz ve stejném období klesl o 2.3 % proti prvním devíti měsícům 1991, dovoz stoupl naopak o 12.6%, to vedlo k zápornému saldu ve výši 4.3 mld. Kčs. Největší deficit jsme zaznamenali v obchodě s SNS, kde dovoz dosáhl 39.5 mld. Kčs, ale vývoz jen 13.6 mld. Kčs. S vyspělými tržními ekonomikami Česká republika udržela

kladné saldo, ale nižší než v roce 1991, s rozvojovými zeměmi se saldo mírně zlepšilo. Objem dovozu nerostných surovin a paliv zůstal zhruba zachován, jejich podíl na dovozu ale poklesl vzhledem k poklesu jejich cen. V důsledku absence proexportní a strukturální politiky se naše hospodářství svým dovozně vývozním zaměřením nepřiblížilo struktuře vyspělých ekonomik.

Průmyslová výroba ve stálých cenách byla v prvních třech čtvrtletích loňského roku o 13.2% nižší než v roce 1991, tj. byla na úrovni 65% roku 1989. Dále klesl podíl zpracovatelského průmyslu. Při klesající úrovni výroby zůstala stejná spotřeba energie jako v roce 1989, asi 24.7 GWh/rok. Vzrostl markantně podíl výrobků energeticky náročných, cementu a surového železa. Soukromý sektor se na produkci podílel téměř 14 %. Ve stavebnictví lze pozorovat známky oživení, za prvních devět měsíců stoupl objem stavební výroby ve stálých cenách o 23.5 % proti stejnému období roku 1991, celkově zůstal stále 15 % pod úrovní roku 1989. Šlo zde hlavně o opravy, rekonstrukce a adaptace pro účely služeb. Dynamika odvětví byla nesena firmami do 25 zaměstnanců, velké stavebnictví dále stagnovalo.

Situace v zemědělství zůstává dále složitá, loni činily ztráty zemědělských podniků 13 mld. Kčs proti 9.1 mld. Kčs v roce 1991. Sklizeň obilovin byla o 16.1 % nižší, vzrostla jen sklizeň brambor. Stav hospodářských zvířat dále klesaly, skotu o 15.9%. Podle odhadu je nyní v ČR okolo 9 tisíc soukromých rolníků; příliš dosud neovlivňují trh potravin.

Prognóza pro rok 1993 není příliš příznivá vzhledem k šokům spojeným s rozpadem federace, se zavedením nové daňové soustavy, s rozpočtovými škrty, s úpadky podniků a pravděpodobně s dalším výrazným vzestupem cen. Nepříznivě bude působit růst nezaměstnanosti jako důsledek úpadků podniků a racionalisace v privatizovaných podnicích. Na rozdíl od vládní předpovědi, která předpokládá pro letošní rok přírůstek HDP ve stálých cenách o 1-3%, lze očekávat spíše pokles o 1 - 3 %. Možnost

oživení bude spjata nejen s výsledky transformace, ale i s možnostmi vývozu. Dosažení úrovně let 1989, 1990 bude tím obtížnější, čím později bude vzestup zahájen.

Otevřenou otázkou zůstává budoucí investiční politika firem privatizovaných v první vlně kupónové privatizace i jak budou vypadat bankovní zdroje. Tuzemská tvorba kapitálu není příliš uspokojivá zejména v průmyslu a zemědělství, zdroje bankovního sektoru jsou značně napnuté. Vstup zahraničního partnera není často pro naše podnikatele přijatelný. Jestliže se bude objem investic řídit vývojem zisku a odpisů v tuzemsku, nelze očekávat letos žádné velké skoky. Vývoj poptávky na vnitřním trhu bude patrně negativně ovlivněn politickými faktory, růstem daní i cen v důsledku daňové reformy. Vliv investiční aktivity státu ani úvěrové faktory nebudou v letošním roce při pokračování dosavadní politiky příznivé. Působení mezinárodních činitelů bude záviset na vývoji světové konjunktury, kde vyhlídky nejsou optimistické. S tím souvisí i nedostatek volného kapitálu. Zúžení národního trhu v důsledku rozpadu státu bude působit na investiční činnost zásadně negativně. Pokračující stagnace investic v průmyslu a zemědělství nevytváří impulsy pro trvalejší růst stavební výroby. K tomu přispívá i absence zřejmě koncepce ve výstavbě bytů, kde drasticky klesají počty zahajovaných staveb. Možnou složkou oživení stavebnictví je poptávka začínajících drobných firem a nenasycená poptávka po stavebních pracech. Jejich závislost na úvěrech a příjmech je značná. Vývoj nezaměstnanosti bude letos vystaven zřejmě působení trhu, ten povede k výraznému zvýšení její míry.

Očekává se, že letos bude inflace stimulována systémem nových nepřímých daní, nutností deficitního financování státního rozpočtu. Rovněž privatizované firmy zahrnou dividendy do svých nákladů. Proti vzestupu bude naopak působit pokles agregátní poptávky. Očekávaná míra inflace je letos okolo 19 %.

(LH)

Spravedlnost ve společnosti nepítat?

Necelé 3 roky po "sametové revoluci" jsem četl v deníku Práce rozhovor s jedním ze známých politiků roku 1968. Více než názory dotazovaného mě přitom zaujal komentář redaktorky, která doslova napsala: "Jsem ročník 1948 a došla jsem k poznání, že žádná společnost nemůže být spravedlivá. Vždy platí zákon silnějšího." Nejde o názor ojedinelý. Udráží současně mnozí značné části našich lidí.

Zklamání komunismem, zklamání politstopadovým vývojem, oslava bezohlednosti a prospěchářství v tisku a propagandě - to vše otevřelo cestu ke všeobecné skepsi, ale co horšího, otevřelo cestu, všem těm mocným, bezohledným, všem přespěchářům, kteří deziluze využívají ve svůj sobecký prospěch. By jim to dovolujeme, protože si myslíme, že silní na to mají právo.

Je to strašlivé. V listopadu 1989 jsme se na vlastní zkušenosti přesvědčili, že hesla o pravdě a lásce byla silnější než absolutní moc režimu. Byl by se asi zhroutil i bez těchto hesel, třeba jako v Rumunsku, ale i Rumunsko je dokladem, že zákon síly nemusí vždy platit. Jsou "mocnější" zákony, které ovlivňují společnost. Zákon silnějšího platí, jestliže mu dáme prostor, jestliže se mu pasivně podřizujeme. To se dnes začíná dařit v naší společnosti.

Máme právo k tomu mlčet? Máme právo čekat, až šance, které se otevřely v roce 1989, definitivně ztratíme?

Můžeme vůbec dosáhnout, aby praporečnická bezohledného zisku a okrádání druhých - říkají tomu "chovejme se třímě" - ve společnosti vymizeli? Samozřejmě nemůžeme. Ale můžeme jejich vliv a pozice zmenšit. Můžeme pomoci vytvářet takové uspořádání společenských a ekonomických vazeb, které bude podporovat podnikavost a iniciativu na jedné straně, ale současně přemýšlet prostor pro její zneužití. Takové, které bude spravedlivé pro všechny.

Je takové řešení? Hledzí, jak společnou myšlenku přeložíme na

křesťanských zásadách. Je obsažena v řadě dokumentů, z nichž nejznámější jsou papežské encykliky k sociálním otázkám.

Zde jsme u prvního problému. Kada lidí u nás směřuje slovo "sociální" se socialismem. Proto se staví k myšlenkám sociální spravedlnosti podezíravě. Je třeba kategoricky zdůraznit, že sociální nauka Církve nemá se socialismem nic společného, byla komunistickým režimem zvláště ostře odsuzována nebo se před lidmi o ní mlčelo. Zdá se, že dnes je snaha mlčet znovu. Není to proto, že ukazuje cestu, která je nepřijemná prapředníkům "lečtní společnosti", chápané jimi ovšem jako společnost pro okrádání druhých? A máme se s tímto mlčením smířiti? Existuje-li řešení, neměli bychom se s ním seznámit a budeme-li s ním souhlasit, pokusit se je uvést v život?

A jsme u druhého problému. Hrozí slyšeti, že komunistický režim odsuzoval sociální nauku Církve, neboť obhajuje soukromé vlastnictví. Protože dnes se saháme soukromé vlastnictví obnovit, domnívají se, že je vše v pořádku a že Církev je pro kapitalismus.

Je třeba kategoricky zdůraznit, že Církev není pro jakýkoliv kapitalismus. Připouští takový, který respektuje principy její sociální nauky založené na spravedlnosti, ostře odmítá takový, který tyto principy opomíjí a je založen na bezbřehém zisku. Proto papež Jan Pavel II. ve své poslední sociální encyklice tak naléhavě se obrací k bývalým socialistickým zemím se "zvláštním přáním", aby sociální učení "vedlo ve zručnost a uplatňovalo se v zemích, kde se po pádu reálného socialismu projevuje vážná dezorientace při práci na obnově. Hrozí nebezpečí, že západní země mohou v tomto ztroskotání jednostranně spatřovat vítězství svého hospodářského systému a nebudou dbát o uskutečňování potřebných korektur svých systémů". Zenc. CA 81. 567.

Jste ochotni poslechnout toto varování? pokud ano, co bychom vlastně měli dělat?

Domnívám se, že v současných podmínkách bychom měli věnovat zvýšenou pozornost především jednomu principu sociální nauky Církve, a to principu participace. Je vyjádřen požadavkem na správnou, úměrnou a odpovídající účast všech členů společnosti na rozvoji sociálně-ekonomického, politického a kulturního života.

Jinými slovy, je to požadavek na demokracii nejen v politice, ale i v ekonomice. A jeho součástí je požadavek na úroveň zaměstnanců na produktivním kapitálu a na hospodaření podniku.

Zde narážíme na další problém. Je tím snava nepřipustit, aby zaměstnanci se mohli podílet na majetku, řízení nebo hospodářských výsledcích podniku, kde pracují. Hledají se pro to nejrůznější argumenty. Je ochota raději dát peníze spekulantům nejrůznějšího druhu, než umožnit v nich něčím těm, kdo se na jejich hospodaření podílejí.

Je třeba jednoznačně říci, že odmítání participace je odmítáním jednoho z důležitých principů sociální nauky církve. Je také odmítáním vývojového trendu, který se bez ohledu na tuto nauku dnes prosazuje stále více ve světě. A co je nejdůležitější, je odmítáním takových ekonomických vazeb, které vytvářejí prostor pro co nejširší podnikavost, a přitom znečišťují nebezpečí jejího zneužití. Je to trend, který, tak se ukazuje, přináší vyšší produktivitu a vyšší zisky než klasické kapitalistické podniky, ale současně i lepší společenské klima a možnost schématalizace členů společnosti.

Příklady pozitivního působení tohoto trendu by bylo možno uvést ze světa celou řadu. Připomenu aspoň Japonsko, které dnes nepochybně patří k nejvyspělejší a nejbohatším průmyslovým zemím světa a kde účast zaměstnanců se považuje za důležitý faktor japonské ekonomické převahy ve světě.

Jak jsou tato zkušenosti vzdálené představám řady "kapitánů" našeho průmyslu a ještě více našich politiků! Není na čase se skutečně poučit ve světě a nevracet se k tomu, co tady opouštít?

Někteří věřící jsou skeptičtí a říkají, že nář na zemi nikdy nevytvoříme, ale to neznamená, že bychom zde měli dělat peklo. A tím méně stát stranou a připustit, že se o ně podoučeli druzí. Ježíš nevelbil zloděje a pedvodníky, ale blahořlavit ty, kteří žijí po spravedlnosti. Pomoci k této spravedlnosti by mělo být snahou každého, kdo si přeje, aby tato společnost vytvářela prostor pro důstojné uplatnění každého jejího člena.

(R.V.)

Česká schizofrenie a jugoslávská tragédie

+++++

Trpíme nedostatkem pravdy. Nejen té vyšší, ale i té každodenní, vyplývající z faktů a z národních zkušeností. Svoboda slova je v Čechách opět omezována, a znovu se tak převážně děje autocenzurou či snahou o ideologický vliv. S cílem jasnějšího poznání pravdy rozšířme spektrum pohledů na dva dostatečně tabuizované, stále více se prohlubující a vzájemně propojené morálně politické problémy.

Češi jsou specifickým "státotvorným" národem, jehož "dějinná role" vyplývá z loajality měšťáka, bludně se pohybujícího mezi Dubem a Lukášem, mezi Bretschneiderem a Palivcem. Kdyby Rakousko neexistovalo, museli by si ho vytvořit. Ovšem, když jsou jakékoliv hodnoty a modly Čechů rozkolísány, opouští je a znešvécují. S angličkováním měšťáka blábolí o demokracii a svobodě. Reálně však hledají novou modličku, již by se pokrytecky kořili.

Dějinná schizofrenie Čechů je trojrozměrná. Objektivně jsou na kolenu, subjektivně více méně pokrytecky stále revoltují proti tomu, že klečí - raději by místo sebe viděli trpět jiné, ovšem jejich bytí na kolenu jim přináší i jistou radost z tohoto stavu. Čech je konzervativní svou láskou k řádu, který ho nutí stále ohýbat hřbet, ale umožňuje mu v rámci schopností i dole šlapat. To dělá s pokrytectvím, i s radostí z kapky moci, kterou dostal či uzmul. Sousedku, se kterou roky tlachával, vstředně obětuje dalšímu vítězi, a pak ho bude pomlouvat jako znásilňovatele sirot. Oběti projeví pokryteckou soustrasť, ale dál ji bere jako morálně deklasovaného člověka - jako Kuličku.

Skutečně originální milníky vroubí dějinnou cestu nás - čecháčků. Lipanské stodoly - stavovská republika - "krásy" národní rekatolizace - spekulace s antiteraziánským odbojem - prohabsburská loajalita českých sedláků před Napoleonem - rakouské vlastenectví - panslovanství - kult TGM - národní povýšenost - "hrdinství" Mnichova - kolaborace - "darování" Podkarpatské Rusi - socialistická jednota lidu - "knedlíková" konsolidace - "plichtové" předání i převzetí moci při systémové změně - volby 1992 jako opětovné vítězství naději nad rozumem - rozpad Československa jako narežirované "nutné zlo".

Absurdita spočívá v tom, že toto vše jsou současně i pomníky "zdravého rozumu".

Český charakter je literárně popsán - čistí, pomlouvající botu, kterou s úctou cídí, a obdivující jejího majitele, - průvodčík v chrámech, myslící jen na to, jak prodat šestákovou brilantinu. Ne tvůrce, ale veksláček. Rab šťastný, když může donášet na jiné raby. Malý lvíček šťastný v německém tlustém střevě, stále se třenoucí před možným vyměšením, který se v řídkých okamžicích sebeuvědomění vzmožne jen na pokřik o tom, jaké svědění umí vyvolat.

Taková jsou i východiska, z nichž jsou formulovány postoje k občanské válce v Jugoslávii. Není důležité, zda-li je vyjadřuje český Polák narozený v Moskvě a odjakživa hájící především německé zájmy nebo zda-li tomla. Paličkově utvářející

česká publicistika, která, aby byla bezkonfliktní, nehledá hlubinné příčiny a jen bídne komentuje. Nebo v politicky narezírovaném pořádku prezentuje zpravodajské klipy. Cenu naší hlouposti budou těžce uměřovat potomci - pokud národně přežijí. Když ne ještě deset let budeme dívat na další miliony hrobů, na vypálená města pár set kilometrů od těch našich, když každý den uvidíme další a další hladovějící děti, pochopíme potom kdoví proč, a jak balkanizoval Centrální, Jihovýchodní a Východní Evropu? A bude nám ještě k něčemu takové poznání?

Odpovědi lze již dnes najít v analýze jugoslávské občanské války. Nejčastěji podsouvané vysvětlení balkanizace je asi takové: "Po uzbrojení komunismu a jeho vnitropolitickém zhroucení se v regionech reaktivovaly dříve potlačované nacionalistické síly, které tlakem rostoucího všeobecného nedostatku získaly charakter agresivního šovinismu." Toto objektivistické shrnutí, však delikátně zastírá vnější zainteresovanost na rozvoji nacionalistických sil jako dočasném spojení slabých "demokratů" v procesu vnitrospolečenské likvidace komunistického systému, i na následné podpoře šovinistických sil, které balkanizací celých geopolitických regionů vytvořily dosti pevnou hráz pokusům o restauraci socialismu. Ano, balkanizace šovinismem vylučuje možnost integrace sil socialistického protivníka - rozbíjí jeho jak sociální, tak ideovou základnu. Takřka obecně to na Východě platí, ale v Jugoslávii, kde šovinismus vyvolal otevřenou občanskou válku, ne. Lokální socialismus, a tím spíše komunismus, zde nepředstavoval pro svobodný svět žádná nebezpečí a jeho likvidace v nových podmínkách byla schůdná ústavní změnou, ani zbídačení obyvatelstva nebylo takové, aby nutně vyvolávalo "potřebu záchrany" prostřednictvím budování národních státčků. Proč je tedy tak brutálně Jugoslávie likvidována?

Lze konstatovat, že poválečná Jugoslávie fungovala jako specifický nárazníkový stát, ekonomicky a politicky úspěšně těžící z boje systémem.

Po zničení socialistického systému zmizel tento historický smysl jugoslávské existence. A to nejen v adjektivním, ale-žel- i v substantiálním smyslu. Nehledě na nezralé podmínky vnitřního konfliktu, byly z vnějšku posíleny destruktivní síly natolik, že vyvrátily jugoslávský stát. Konec konců balkanizace Balkánů se nikdy nedělala z vnitřních příčin, ale jako prostředek nebo výsledek imperiálních zájmů. I dnes zde zuří občanská válka vyvolaná a živená z vnějšních zdrojů. Nyní však nejde o konflikty křesťansko-tureckých nebo habšbursko-ruských zájmů, neboť ze známých příčin jsou ruské zájmy přítomny jen velmi vzdáleně, a Turecko jako řádný člen NATO nemá individuální imperiální ambice. Dnes jde o zničení společného státu stimulovanou občanskou válkou. Nadnárodnímu kapitálu vadí státní hranice. Na Balkáně opět jde o rozehrávání, pacifikaci a ovládnutí náslupnických "států" prostřednictvím vnějšího míru. Připomeňme, že i Pax Romanum byl především nástrojem imperiální politiky, neboť se ukázalo efektivnější mít ovečky poliromadě a pravidelně je stříhat, než je rozptýleně honit po světě a stahovat z kůže. Dnešní stav připomíná ne imperiální konflikt zájmů, ale velmocenskou expanzi, podobnou té starořímské nebo velkoněmecké v celé Jihovýchodní Evropě - nanejvýš již bez účasti Wehrmachtu, neboť není třeba prolévat svatou germánskou krev tam, kde lze podpořit šovinisty

Zájmy teoreticky "mrtvé" Jugoslávie obhajují především byli vždy nejvíce státoborní a nejvíce se identifikovali s Jugoslávií

- jako Češi s Československem. Teoreticky by na své straně měli mít nové evropanství, neboť právě to by mělo dokázat, jak vážně ne to myšlelo ne svatostí závěrů KBSE a dalších smluv o Evropě. Teoreticky by měli mít, ale nemají. Marka má dominantní vliv nejen v ekonomice, ale i v zahraniční politice, a navíc je evropský měšičák rozladěn: "Promiňte, občanská válka v centru Evropy - takové svinstvo. Proč ti Srbové bojují za něco, co jim v nových podmínkách nemůže patřit, proč vůbec bojují proti marce, když je to marný boj proti dějinám? Proč krvácejí za svůj stát, když stejně bude jednotná Evropa, proč bojovat, když občanská válka přináší takové strádání obyvatelstva?"

- * Občanská válka byla a je nezřízeně brutální. Je mnohem hravější, než normální války, s výjimkou těch německých za existenční prostor. Právě v občanské válce je ale nejdůležitější znát, kdo ji živí, a proč. Je to neovratitelně důležitější než každý den vědět počty padlých či pozorovat aktuální záběry umírajících v televizních zpravodajských šotech.

Pokud jsme se ve světlých chvílích českých dějin s někým skutečně přátelili, bylo to s národy Jugoslávie - jmenovitě se Srby. Jejich několik generací studovalo v Čechách, spojilo nás utrpení útlaku i společně prolitá krev. Chovali k nám dobré přátelství i láhdy, když se mohli nadouvat nad tím, jak hluboce se integrovali do západního světa, zatímco pro průměrného Čecha byla představitelným Západem právě jen Jugoslávie. Upřímnost vztahů Čechů a Srbů mnohokrát převažovala souhrn citů pro Poláky, Rusy i Slováky. Nyní je Srbsko zrazeno a opuštěno. Zrazeno Západem, který vzal snahu "Čtvrté říše" expandovat na Jih za přirozená. A opuštěno českácky, jimž není žádná cizí oběť dost velká na to, aby se splnil. Jejich sen o vstupu do Evropy byť díky Německu - per recte

Z celé té české schizofrenie a z tragedií nejen jugoslávských vyplývá řada podstatných otázek. Uvedme pouze tři:

- Nebyla jednotná Evropa od Atlantiku po Ural tak, jak ji prezentovali strategičtí hráči KBSE a dalších evropských dohod, především ideově politickým nástrojem v boji systémů, než reálným cílem rozvoje soužití států a národů?

- Musí se praktická evropská integrace tvořit tak, že se Střední, Východní a Jihovýchodní Evropa balkanizuje, dehumanizuje a zbavuje možnosti přátelského soužití národů a států, a že mezi nimi bude zobák známé černé orlice dělat selekci dopuštění do Evropy?

- Pro nás Čechy, s naším specifickým charakterem, nebylo by v naší pokrytecké sobeckosti lepší rovnou se prohlásit za "echt" Němce? Jak na tom zuřivě pracuje lstivý pražský Slovák exoplanec Mlynářík. Není opravdu v zájmu našeho budoucího individuálního blaha už se konečně 'přiznat' za germánský kmen, který si vymyslel zvláštní jazyk a popřel kořeny, aby se nemusel se soukmenovci dělit o nejlepší zabraňovanou zemi - o keltickou Bohemii?

Nebylo by lepší ukončit tu 1500 let trvajícím "českou" národní přetvářku a žít svobodným německým životem, mít svůj podíl na kolísání, než se pořád trást, kdy budeme vyměšeni za účelem obržby táborů pro utěcené násilně vysídlené z Říše k nám, nebo než bude o nás rozhodnuto jinak?

FS:

Třeba by to Němci dnes ještě spolkli, kdybychom dobře nebráli návrat zhrubého ryba. I když se vžil na židli děda jmenoval

R O Z P O R Ů P L N Ā P R A V I C E.

Koncem roku 1992 se objevil na naší politické scéně nový subjekt, který měl za cíl sjednotit drobné politické strany a politická hnutí, hlásící se k pravici. Závěrem prvního jednání tohoto subjektu, který byl iniciován Klubem angažovaných nestraníků, byl dán tomuto seskupení název KONZERVATIVNÍ LIGA. Prvního jejího jednání se účastnil i zástupce KDÚ-ČSL a z počátku činnosti i zástupce ODS.

Již od počátku činnosti Konzervativní ligy bylo zjevné, že dominantní úlohu v ní bude hrát jednak Klub angažovaných nestraníků a Republikánská unie, k níž se přiklonil jeden z poslanců zvolených za Sládkovy republikány SPR-RSČ, který de fakto reprezentoval ty, ze Sládkových republikánů, kteří nesouhlasili se způsobem politické činnosti jaké praktikoval dr. Sládek uvnitř SPR-RSČ i navenek, zejména v parlamentě.

Subjekty, které Konzervativní ligu vytvořily, ustavily ze svých zástupců grémium, které mělo za úkol sjednotit svoje programy tak, aby se z konzervativní ligy mohl perspektivně stát jednolitý politický subjekt, vystupující na politické scéně při volbách, ať již do parlamentu, tak ve volbách komunálních na jediné kandidátce. Dalším cílem grémia Konzervativní ligy byla prezentace Konzervativní ligy na veřejnosti tak, aby se dostala do povědomí příštích voličů.

Zpočátku byla činnost konzervativní ligy poznamenána řešením rozporů uvnitř SPR-RSČ, kde se očekávalo, že část, alespoň ta akceschopnější, členské základny SPR-RSČ přejde do nově se vytvářející politické strany republikánů. Tato strana nakonec vznikla pod názvem Unie republikánů. V ní se sdružili členové Republikánské unie, dále pak ti z republikánů páně Sládkových, kteří, jak je výše uvedeno, s dr. Sládkem nesouhlasí, též někteří z členů před volbami vzniklé Strany republikánské a národně-demokratické jednoty a možná k Unii republikánů přistoupili, jako jednotlivci i členové jiných subjektů, které od počátku tvořily Konzervativní ligu, ba dokonce i jiní jednotlivci, bez ohledu na svůj vztah ke Konzervativní lize.

Po ustavení Unie republikánů se v Konzervativní lize vyprofilovaly dva základní směry. Směr republikánský a směr tak říkajíc liberálně pravicový, reprezentovaný Klubem angažovaných nestraníků. Kolem nich se pak sdružují ostatní subjekty, tvořící Konzervativní ligu, jakými jsou například Hnutí za občanskou svo-

bodu (HOS), Konfederace politických vězňů (KPV), či subjekty se statutem pozorovatelů v Konzervativní lize, jakými jsou Národní demokraté a Strana podnikatelů a živnostníků.

Postavení těchto subjektů v Konzervativní lize je však dané jejich vztahem ke Klubu angažovaných nestraníků, nebo k Unii republikánů. Takovýto jejich vztah však není zcela jednoznačný. Výhody i nevýhody jak Klubu, tak Unie jsou tak říkajíc v rovnováze. To z hlediska ostatních subjektů tak, či onak činných v Konzervativní lize. Pro ně je nejhorší ten fakt, že mezi Klubem a Uní dochází stále více k takovým názorovým neshodám, které původní úmysl spojený se vznikem Konzervativní ligy maří. Jako by Klub i Unie od počátku nevěřily tomu, co založily, snažily se od počátku hledat partnery pro politickou činnost mimo Konzervativní ligu. Ač tato jejich činnost byla prezentována jako projev nezávislosti na doposud nepevně konstituované Konzervativní lize, je zřejmé, že pro Klub i Unii byla Konzervativní liga pokusem absorbovat ty subjekty Konzervativní ligy, které skutečně nemohou samy na politické scéně uspět, buďto pro přílišnou specializaci jejich problémů, jak je tomu například u KPV, či prostě pro nedostatek finančních prostředků, ke skutečně aktivní politické činnosti, jak je tomu například u HOS.

Posledním pozitivním výsledkem je shoda všech subjektů Konzervativní ligy, tedy i Klubu a Unie, na společném postupu v komunálních volbách. K tomu je vede jak praktické poznání, že žádný ze subjektů činných v Konzervativní lize a sotva který z politických subjektů i mimo ni, může postavit úplné kandidátky, neboť to přepokládá mít k dispozici přes 60.000,- kandidátů, tak i zkušenost z komunálních voleb minulých, že jen ten uspěje, kdo naplní kandidátku zcela v počtu kandidátů určeném zákonem o volbách do ocecních zastupitelstev. Zároveň si všechny subjekty činné v Konzervativní lize uvědomily nebezpečí spočívající v tom, že je to nejspíše levice, která takový počet kandidátů bude schopna postavit.

Bohužel je tato shoda snad jediným pozitivním výsledkem činnosti Konzervativní ligy. Soupeření těch částí pravice, ať již jsou či nejsou soustředěny v Konzervativní lize, se ničeho nezíská. Hledání politických partnerů u stávající vládní koalice je však i pro Klub či Unii slepou cestou. Zejména proto, že pak jejich proklamovaná pravicovost vyzní naprázdno, neboť strany sdružené ve vládní koalici nelze, při nejlepší vůli, za pra-

vicové označit. Ony totiž nemohou být jiné, než pragmatické. Ať je to nejsilnější ODS, či její koaliční partner K D S, nebo ať je to ODA, která pro svoje parlamentní ambice nemá dostatek křesel ani ve vládě, ani v parlamentě. ODA pro tento její nedostatek nezbyvá, než dělat obstrukce, například při řešení naplnění senát pro nějž, jako pro ústavní článek hlasovala. Tím se sice tak zvaně, zviditelní, avšak je již sporné v jakém světle ji bude veřejnost vidět. Rovněž není sporu o ODS, které je pragmatičnost dána snad do vínku. Pragmatičnost však vyplývá z různorodosti členské základny. Část naděnců amatérské úrovně a proto bez výrazného vlivu, část technokratů, kterým jsou demokratické zásady na překážku prosazení byt sebelépe myšlených záměrů, a to nejhorší, část kariéristů, převlékačů, diskreditujících ODS svou veřejnou, soukromou i podnikatelskou činností, které mnohdy hraničí ze zákonem.

Zbývá jen KDU-ČSL. Není neznámou skutečností, že i uvnitř není tak jednotná, jak by se, například z vystupování jejího předsedy Ing. Luxe zdálo. Spor vyvolávající okolnosti vzniku její složité zkratky obsahující křesťansko demokratické tendence, dává vnitřní rozpor přinejmenším tušit. Na její vnější vizáži je mnohdy oprávněně napadána z jedné strany její minulost spojená s neblaze proslulou Národní frontou, to pro ty její funkcionáře, kteří si svoje pozice ve straně z národně frontové ČSL přinesli, z druhé strany jsou napadáni ti z nových jejích funkcionářů, kteří, již z důvodu svého věku a tím i výchovy, prezentují křesťanské ideály nepřesvědčivě.

Co tedy zbývá pravicovým stranám a hnutí, které jsou v Konzervativní lize odsouvány soupeřením Klubu a Unie? Soupeřením, které vyvrcholilo Klubem proklamovanou nepřijatelností nového člena Unie, jímž je PhDr. Jiří Kotas. Zbývá jim v rámci Konzervativní ligy jednotčí činnost. Činnost zaměřená právě na komunální volby. Ani Klub, ani Unie si nemohou dovolit ztrátu jejich podpory. Klub svými výsledky může alespoň předpokládat, že se ve "velké politice" - v parlamentních volbách, uplatní. Pro to hovoří % z voleb 1992. Rovněž tak Unie se může opřít o ty z poslanců SPR-BSČ, kteří se k Unii přidali, nebo ještě přidají, i když nemá jistotu, že se přidají všichni. Není totiž ještě rozhodnuto o transformaci poslanců PS do ČSR a není ani jasná skutečná názorová profílovost těchto poslanců. Je i dost dobře možné, že nakonec zakotví v stávkové politické straně, která jim zaručí, či alespoň slíbí, další politickou kariéru. Pokud by se podařilo ostatním subjektům Kon-

zervativní ligy, udržet spolupráci Klubu a Unie při komunálních volbách, udělají prospěšnou věc. Jsou to totiž právě oni, kdo mohou poskytnout do komunálních voleb ne sice množství, ale kvalitu. Pokud by se i chtěli zaměřit na "velkou" politiku, na volby parlamentní, pak pro nedostatek finančních prostředků nemají naději na úspěch. Alespoň sami ne.

Nabízí se však i jiná možnost, zejména tehdy, nebude-li existence Konzervativní ligy pro rozpory mezi Klubem a Uníí udržitelná. Takovou možností je spolupráce s jinou politickou stranou. S takovou, která je pro nynější situaci na politické scéně pro ně přijatelná. Opět je reálná spolupráce na úrovni komunální politiky. Ta může být nakonec i pro malé politické strany dveřmi do politiky "velké". Při schopnostech lidí, kteří reprezentují v Konzervativní lize právě ty ostatní subjekty, mimo Klub a Unii, se dá předpokládat, že by v takovém případě nebyly u dveří do "velké" pouhými dveřníky.

Jsou však pro spolupráci všech pravicově orientovaných politických stran, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou činní v Konzervativní lize, překážky. Jsou to překážky v lidech, pravicové politické subjekty představujících. Největší z takových překážek jsou osobní ambice těch, kterým chybí k dosažení cíle málo. Ti se "u vidině slávy" stávají neschopnými zbavit se osobních ambicí pro dosažení obecného cíle. tato vlastnost je, žel vidět i u těch představitelů pravicových politických subjektů, kteří, ač chudičci, nesou prapor své malé slávy. nehodlajíce se pustit jeho žerdě za žádnou cenu. Proto tedy, aby dosáhly pravicově orientované subjekty sjednocení, chybí předpoklady zejména u představitelů těchto stran. Chybí mnohdy i soudnost odhadu možností. To vše viniká zejména v politice "velké". V politice komunální jsou lidé realističtější, již proto, že jeden druhého více zná a nemůže se tedy žádný z nich prezentovat nad své schopnosti.

Roztříštěnost politické scény na pravé straně politického spektra však nabízí ještě jednu možnost. Tou je přeměna tak zvaných malých politických stran a hnutí na občanské sdružení a pak jako taková vstoupit do politické strany blízké jejich zájmům, která zaručí realizaci jejich zájmů. Pokud umožňuje taková strana vstup právnické osoby, tedy občanského sdružení jako celku, pak by byl vhodnější tento způsob, jinak by bylo možno pro členy občanského sdružení vstoupit individuálně se zachováním členství v občanském sdružení. Při tomto řešení je třeba zvážit, nakolik by se skutečně podařilo prosadit pravicové tendence a upevnit je v takové straně, kterou by si občanské sdružení zvolilo.

Co tomu říkáte, sestry a bratři ?

Česká televize v jedné ze svých relací přinesla údaje, že třetí finančně nejsilnější politickou stranou v České republice je KDU-ČSL (po KSCM a ODS).

Je-li tomu tak, proč dochází k likvidaci sekretariátů KDU-ČSL, či k omezování jejich činnosti a propouštění řady pracovníků? Kam vedení KDU-ČSL dává své finanční prostředky, když značnou část své činnosti financují jednotlivé OV KDU-ČSL převážně ze svých autonomních prostředků?

Sestry a bratři, platíte členské příspěvky. Máte právo se dozvědět pravdu o finanční a celkové majetkové situaci KDU-ČSL i o tom, na jaké účely jsou i Vaše peníze využívány.

(tc)

Teze Křesťanskosociálního hnutí ke státoprávním otázkám

KSH jednoznačně podporuje princip parlamentní demokracie se systémem více politických stran a délbou státní moci na moc zákonodárnou, výkonnou a soudní, přičemž trvá na jejich vyváženosti.

- Úloha presidenta ve státním mechanismu - nemá být silným mocenským článkem. President požívá vážnosti tehdy, když se projevuje nedstřanicky, což mu zajišťuje morální autoritu.

- Ústava ČR musí být stabilním právním dokumentem, což jí zajišťuje pouze rigidita (tuhá) při jejím přijímání a to 3/5 většinou. Obvyčejné zákony pak musí být přijímány nadpoloviční většinou všech poslanců a senátorů.

- V případě unitárního státu považujeme za dostatečný jednokomorový parlament. Pouze v případě vytvoření samosprávných celků (zemí) s některými originálními pravomocemi (zákonodárná moc ve vymezených věcech - zejména kultura, školství, zdravotnictví, místní samospráva, správa některých daní a poplatků, ve vymezených věcech zákonodárnou iniciativu), lze uvažovat se senátem, tvořeným zástupci zemí.

- Irváme na neslučitelnosti funkce poslance s funkcí člena vlády,
- na systému poměrného zastoupení do všech komor parlamentu i nižších samosprávných celků,
- volby presidenta zákonodárným sborem a jeho odpovědnosti tomuto sboru,
- odpolitizování státní správy.

Jsme přesvědčeni o nezbytnosti vytvoření mechanismu, zajišťujícího lidové hlasování (referendum) v otázkách zásadní důležitosti, např. omezením suverenity státu členstvím v mezinárodních institucích a integračních seskupeních, vstupem do vojenských paktů, existence či zániku státu a pod.

- Budeme prosazovat podrobení všechústavních činitelů přírodnímu režimu kontroly příjmů a veřejnému skládání účtů, přičemž jejich příjmy musí sledovat příjmovou křivku obyvatelstva.

Územní samospráva

Základním článkem samosprávy jsou obce,

vyšším článkem samosprávy jsou země.

Unitární stát je zpochybňován výraznou částí Moravanů a Slezanů. Tento problém považujeme za řešitelný pouze r e f e r e n d e m . V případě, že většina oprávněných voličů se vysloví pro vznik zemí, Česká republika se přemění ve s p o l k o v ý s t á t , složený nejméně ze tří zemí.

Státní správa

Základní stupeň je o k r e s (v obcích nad 100.000 obyv. obvody),

soudy, finanční a jiné úřady,

vyšší stupeň státní správy jsou země (vyšší soudy, odvolací instance).

Předseda NKOS Alois Anton pro Haló noviny

Trpělivost lidí má hranice

Nezávislý křesťanský odborový svaz je jednou z centrál, které nejsou členem České a Slovenské konfederace odborových svazů. O alternativě, kterou představuje

a dalších aktuálních otázkách odborového hnutí jsme hovořili s jeho předsedou Aloisem Antonem.

● Co bylo důvodem založení vašeho svazu mimo CSKOS?

Důvody byly dva - potřeba křesťanský smyslejších občanských jako v první republice své vlády odbory a nespokojenost pracujících s postupem Konfederace.

(Pokračování na str. 2)

(Dokončení ze str. 1)

Podle nás ČSKOS v tripartitě obhajuje zaměstnance ne vždy dostatečně tvrdě. V řadě případů udělala ústupky, které nebyly v jejich zájmu. Naše zkušenosti také ukazují, že v mnoha závodech hájí její organizace spíše zájmy podnikového managementu než řadových odborářů. Naš svaz funguje nezávisle, neváže se ani na žádnou politickou stranu.

● Hájíte však jen zájmy křesťanský smyslejších občanů...

Nejen jejich, naše odbory jsou přístupny všem. Jde ale o to, že základem programu NKOS je křesťansko-sociální nauka. Některé její body přejala i Konfederace, ovšem jen ty, které se jí hodily. My zásadně stavíme svou činnost na podporě jednotlivce - ne skupinových zájmů.

● Jakým způsobem vytváříte svou organizační strukturu?

Nikoliv na regionální bázi. Budujeme základní organizace na jednotlivých podnicích, to považujeme za hlavní. Víme také, že v jednotlivých resortech mají všichni zaměstnanci vždy stejné problémy - ať je to v Aši, nebo v Bruntálu. Ty se pak v mnohém liší od problému v jiných odvětvích. Proto se snažíme zakládat resortní sekce.

Nyní se tvoří sekce dopravy, strojírenská, skolská a státního aparátu. Urcité problémy zatím máme se založením zemědělské sekce.

● Jak jste dnes vlastně silní?

Po roce činnosti máme asi 3000 členů, nejvíce na Moravě. Stále zaznamenáváme nárůst. Ke konci roku se např. v Břeclavi uslavila 400členná organizace Alternativa. Nebyl informační blokádý, bylo by nás již nyní více. I tak

očekáváme letos podstatné zvýšení členské základny. Nejsme však dnes už sami. S Odborovým sdružením práce a svoboda, rovněž křesťanský zaměřeným, jsme podepsali smlouvu o vytvoření Nezávislé konfederace práce.

Helze také prohlédnout, že za námi stojí křesťanské odbory na Západě - rakouské, belgické, holandské i německé. V jednání je i přejetí NKOS do třetí největší světové odborové centrály - Světové konfederace práce se sídlem v Bruselu. Žel, zatím moc nefungují kontakty s odbory ve východoevropských zemích.

● Síla odborové centrály však také spočívá ve velikosti majetku...

Jistě. Proto stále požadujeme delimitaci majetku bývalého ROH. Převzali jsme od něj část členské základny, přebíráme lidi i po Konfederaci, odkud odcházejí, ale stále nic nedostáváme. Finanční i materiální prostředky jsou už dávno přerozděleny, zablkovány, mnohé i rozkradené. Snažili jsme

se jednat, ale bezvýsledně. Cíle předáku Konfederace se neshodují s tím, že by se tu vytvořil silný konkurenční svaz. Oni vědí, že bez prostředku silný nebude.

● Nicméně Konfederace se skládá z jednotlivých svazů. Je známo, že jste např. i vy na sklonku roku podpořili usilí hornické centrály. Takže o vzájemnou komunikaci zřejmě máte zájem.

Ano. S některými svazy jsme jednali, ostatní jsme oslovili písemně. Od většiny z nich jsme získali odpověď, že jsou ochotni s námi komunikovat v případě, že se v jejich resortu vytvoří naše organizace. To považují za dobrý signál. Je to i důkaz, že vůbec nechtějí tržít odborové hnutí.

Naším cílem je jen donutit svazy a jejich organizace, aby si plnily své povinnosti vůči zaměstnancům.

● Jako hlavní zbraně odborářů na centrální úrovni jsou dnes prezentovány tripartitní jednání a generální dohoda. Jaký je na to váš názor, máte zájem o vstup do tripartity?

Loňská generální dohoda byla podle mne neúčinná. Tím, že nebyla závazným právním dokumentem,

zůstala proklamacím materiálem. My jsme na ni neparticipovali. Proto jsme Konfederaci oznámili, že se na nás odborový svaz nevztahuje.

O vstup do tripartity zájem máme. Předložili jsme návrh její nové organizační struktury. Nečiníme si samozřejmě nárok, abychom seděli v hlavním gremiu, uznáváme, že nemáme tolik členu jako ČSKOS. Požadujeme ale, aby bylo předtripartitní gremium za účasti ostatních odborových central, které budou mít právo veta.

● Co dnes vidíte jako největší nebezpečí pro pracující?

Ekonomická transformace není špatná. Vadí mi ale, že s ní ruku v ruce nejde sn-

adit transformace. Vahoují se duchodci, ale opožděně. Co se týče nového ne-mocenského systému, mám velké obavy, že většina lidí si ani nebudou moci dovolit marodit. Nechápu, proč stát v rámci nového danového systému má danového poplatníka za toho, jenž má udržet státní rozpočet. Je tu velké nebezpečí začarovaného kolotoče. Lidé nebudou mít peníze - jdou nahoru ceny, životní náklady se zvedly již o víc než 100 procent, ale platy nikoliv. Uváděných 4500 korun průměrného výdělku je nadsazeno, neodpovídá skutečnosti. Chápu nebezpečí inflační spirály, ale nějaká rovnováha být musí. Ještě-liže si člověk nevydělá peníze, nebude moci nakoupit. Prodáváč neprodá, fabriky nebudou mít pro koho vyrábět. Danový systém dost tvrdě podrazil malé živnostníky, dobrá polovina z nich zkrachuje. Tito lidé budou bez práce, budou zdati o podporu, a tu bude platit stát.

Hřesil na kulturnost namítda se nedá dokončena. Chci věřit, že ti, co rozhodují budou uvažovat i o tom, že tepelnost lidí má své hranice. Děkuji za rozhovor.

IVAN ČIJKKA

STÁT SE ZBAVUJE LESŮ HH 30. 12. 1992

Schwarzenbergovi 14 tisíc hektarů

Zajímavé je, že téměř bez potíží dostávají zpět své lesy bývalí velkomajitelé. Například panu **Schwarzenbergovi** bylo již vydáno přes 14 tisíc hektarů, a to ještě žádá o náhradu zatopených budov pod hladinou Orlické přehrady. Kolem 6000 ha lesa dostal zpět pan **Kolowrat**, 4000 ha pan **Páříš**. **Colorado Mansfeld** 5000 ha jen tak zpátky nedostane, protože se napřed musejí vyřešit dědické spory, panu **Kinskému** však lesy kolem Chlumu nad Cidlinou o rozloze 5500 ha již patří. Neúspěšně žádali o navrácení lesů **Lichtenštejnové**. Zarážející je však rozhodnutí obvodního soudu pro Prahu 5, který rozhodl, že pan **Daněk** (potomek spoluzakladatele firmy ČKD) dostane zpět 3700 ha

lesů v okolí Komořánských. Pikantní je především to, že **Dankovi** byl v roce 1945 konfiskován majetek, protože produkoval zbraně pro Hitlera a o kolaborantství s nacisty nebylo žádných pochyb. Na severní Moravě bylo v oblasti Rožnovska vráceno **Batovi** 2800 ha lesa, údajně šlo o lesy ve vlastnictví matky, na které se nevztahovalo znárodnění. Třebáže spor ještě není dořešen, lesy se velkoryse vracejí. Drobní vlastníci však čekají měsíce...

Minulá houbařská sezóna návštěvníky lesů nijak neuspokojila. Mám obavu z toho, že nyní si na již neodmyslitelnou přísadu do odličku a bramboraček budeme muset neochotně nechat zajít chuť. Na krap lesa na nás může čekat s holkou brokovnicí placcový strážce soukromého lesa.

JIRÍ ČERNÝ

Jejich představitelem je Sudetoněmecký Landsmanšaft:

Laké němečtí občané, žijící v naší zemi se angažují. V Plzni byla vytvořena Demokratická strana Sudety a v Liberci vzniklo Zemské shromáždění Němců Čech, Moravy a Slezska. Prohlašují, že nechtějí Čechy ze Sudet vyhánět a že nechtějí být pátou kolonou v ČSR. Od požadavků Sudetoněmeckého Landsmanšaftu se však tyto organizace dosud důsledně nedistancovaly.

Voláme proto české občany našeho pohraničí k jednotě a semknutosti v našem občanském sdružení, aby se Klub českého pohraničí stal mluvčím a reprezentantem české veřejnosti v pohraničních regionech a oporou naší vlády. Aby naše české pohraničí zůstalo české.

zbf.

BONN – „Etnické čistky“ provedené Čechy vůči sudetským Němcům v letech 1945–46 se příliš nelišily od „etnických čistek“ Srbů vůči Chorvatům a bosenským Muslimům. Napsal to v týdeníku Sudetendeutsche Zeitung mluvčí Sudetoněmeckého landsmanšaftu Franz Neubauer.

„Čechům zůstává problém sudetských Němců, jemuž se nemohou natrvalo vyhýbat a jehož řešení se stane pro novou republiku důležitým zkušebním kamenem,“ uvádí Neubauer. Nový počátek české státnosti nabízí podle Neubauera příležitost ke skutečnému vzájemnému vyrovnání a ke vstupu České republiky do Evropy s čistými rukama.

„My sudetští Němci nabízíme nové České republice ruku k vyrovnání,“ píše Neubauer. „Nabízíme společně se

vypořádat s minulostí a nový společný začátek. Je třeba přitom vzít na vědomí, že Němci z Čech, Moravy a Slezska nejsou hosty a cizinci v této zemi.“

Mluvčí konstatuje, že rozdělením ČSR na dva státy nezmizely automaticky všechny nevyřešené problémy minulosti. Pro Slovensko to podle Neubauera znamená najít únosný vztah k maďarské menšině a dospět k vyrovnání s karpatskými Němci. Šéf landsmanšaftu v této souvislosti připomíná výroky slovenského premiéra o snaze upravit posledně jmenovaný problém.

Chyťte zloděje!

Televizní Události přinesly mj. šot pojednávající o návštěvě činitele sudetoněmeckého krajanstva v Dubi. Tematem rozhovoru mezi představiteli města a jejich durynskými hosty prý byly i ony známe dopisy, „stůžené“ podle jednoho vzoru, kterými odsunutí Němci žádají nazpět svůj bývalý majetek. Němečtí hosté prohlásili, že sudetoněmecké krajanstvo se od těchto dopisů distancuje a že podají trestní oznámení na odesílatele. Což tady však nehraje. Mam před sebou Program činnosti mnichovské organizace sudetoněmeckého krajanstva na rok 1992. Na straně 4 se lze dočíst: „Naše výslovné požadavky musí představovat anulování článku 13 Postupimské dohody, který dodatečně sankcionoval vyhnání, dále neplatnost Benešových dekretů a zadostiučinění. Měli bychom proto prozíravě žádat o navrácení zkonfiskovaného majetku... Za tím účelem vypracoval náš krajan Karl Simon... vzorový list, který je k dostání v Sudetoněmeckém domě v Mnichově, pro nečlony za poplatek...“

Hosté z Durynska tedy buď něco předstírali, nebo žijí v blažené nevědomosti, což se mi zase nezda.

EMIL HRUŠKA

Přípravný výbor Demokratické strany Sudety uděluje rad

JAKÝM PŘÁVEM?

To, co si dovolil na besedě přípravného výboru Demokratické strany Sudety se sídlem v Plzni chomulovský redák, markotinkový poradce průmyslových koncernů v Mnichově a nyní i této formující se strany Klaus Jarosch, nelze nazvat jinak, než neomalenosí a skandálem. Demokratická strana Sudety má velký zájem na hospodářském rozvoji bývalých Sudet, jenžé vývoj neodpovídá jejím představám. Proto přípravný výbor požádal o jednání s představiteli české vlády. Prvním z jeho bodů by měl být požadavek anulování Benešových vyhlášených dekretů, čímž by se bývali vlastníci - rozuměj samozřejmě sudetské Němce a jejich polomky - dostali opět ke svým právům. Poradce Jarosch tento požadavek zdůvodňoval mimo jiné tím, že mnohé objekty byly v dražbě koupeny za špinavé peníze a bude-li tento trend pokračovat, může se Česká republika octnout na pokraji války malíi.

V ČELE ŠKODOVKY KRIMINÁLNÍCI?

Ještě dojemnější je starost tohoto pána o další osud Škodovky. Svěřil se, že hovořil s představenstvem firmy Siemens a dalších německých koncernů, které zde mají zájem investovat. Měl se dozvědět, že jednání je zatím pozastaveno, protože postup Škodových závodů není solidní. Podle Plzeňského deníku měl K. Jarosch dále uvést, že zdejší funkcionáři požadují od zástupců zahraničních firem úplatky za podporu těchto firem při jednání. Už dva roky ale mohlo být všechno v pořádku, kdyby bylo doslo ke změně zákonu. Ve Škodovce by považoval za optimální, kdyby byli nynější ředitelé všech závodů na základě referenda propuštěni. A zakončil: V diplomacii a hospodářství musí vládnout seriózní obchodní vztahy. Žádná společnost nesvěří své peníze kriminálním osobám, které je mohou zpro-
nevěřit.

Nazval-li současný škodovávský management tímto výrokem de facto kriminálními živly, pak česká vláda má v jeho očích ještě horší kredit. V souvislosti s řešením životního prostředí na severu Čech, respektive v jeho podání neriešení zdejší situace, položil otázku tak, že tímto způsobem vláda vlastně vraždí obyvatelstvo.

PRIMÁTOROVA REAKCE

Na uvedené vypady reagoval bezprostředně primátor Plzně prof. MUDr. Zdeněk Mráček. Ve stanovisku mimo jiné říká: „Považuji tyto urážlivé hrubé výroky za útok na vedení Škodových závodů i za útok na současnou politiku naší vlády. Jsem proto nucen o této skutečnosti informovat jak činitele vlády ČR, tak i velvyslancev SRN v Praze. Jsem přesvědčen, že nově vznikající politická strana, která již na svém přípravném zasedání se představuje takovým způsobem, nebude moci získat žádné místo v našem politickém životě. Dialog mezi Čechy a Němci je možný a je nutný, v žádném případě však tímto tónem a na této úrovni.“

Hrubé a urážlivé výroky Klause Jarosche vyvolaly i značnou odezvu v západočeské veřejnosti. Potvrdila to i celá novínová stránka v Plzeňském deníku sestavená z reakcí členů. Naprostá většina byla striktně odmítavá. Zato jediná výjimka z pera politopadového plzeňského expozenta Františka Hezáce stála za to. Podle něj to byl právě onen poradce, který nam otevřel oči, co všechno se děje v zankulisi privatizace. Poslední řadky zaslouží určité citaci: „Proto ať jsou všichni Němci, kteří nam chtějí pomoci uklízet postkomunistický smůdk, u nás vítáni a ne okřikováni.“

HlaNo 27. J. 1993

Křesťanskosociální hnutí

Číslo účtu u České spořitelny, Praha 3

č. 6 0 5 3 7 5 4 - 9 3 8 / 8 0 0

KSH otdrželo své IČO:

č. 4 8 1 3 6 3 6 1

Vážení přátelé, děkujeme Vám za všechny dary, které umožňují vyládání zpravodaje.

Za KSH:

Karel Štěpánek v.r.

JUDr. Otaan Tuřešlov v.r.

JUDr. Josef Macok v.r.

ing. Ladislav Batořk v.r.

Na číhadle 870 18

Lucemburžská 10

U smaltovny 25

Praha 6 160 00

Praha 3 130 00

Praha 7 170 00